A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. július 16.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás — Az Európai Unió Alapjogi Chartája — 6. cikk — A szabadsághoz és a biztonsághoz való jog — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — Európai elfogatóparancs — Az európai elfogatóparancs végrehajtásának kötelezettsége — 12. cikk — A keresett személy további fogva tartása — Átadásról szóló határozat — 17. cikk — A végrehajtásról szóló határozatra irányadó határidők és szabályok — A határidők túllépésének következményei”

A C-237/15. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court (Írország) a Bírósághoz 2015. május 22-én érkezett, 2015. május 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Minister for Justice and Equality**

és

Francis Lanigan között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen (előadó), A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, C. Vajda, S. Rodin és K. Jürimäe tanácselnökök, J. Malenovský, E. Levits, M. Safjan, A. Prechal és J. L. da Cruz Vilaça bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. július 1-jei tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– F. Lanigan képviseletében K. Kelly BL, M. Forde SC és P. O’Donovan solicitor,

– Írország képviseletében E. Creedon, meghatalmazotti minőségben, segítői: R. Barron SC, T. McGillicuddy BL és H. Dockry solicitor,

– a német kormány képviseletében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében A. Rubio González, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: angol.

– a francia kormány képviseletében F.-X. Bréchot, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében V. Kaye, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Holmes barrister,

– az Európai Bizottság képviseletében R. Troosters és W. Bogensberger, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: kerethatározat) 15. és 17. cikkének az értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Magistrates' Courts in Dungannon (Egyesült Királyság) által F. Lanigannel szemben 2012. december 17-én kibocsátott európai elfogatóparancsnak Írországban való végrehajtása keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény

3 Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.) (a továbbiakban: EJEE) „Szabadsághoz és biztonsághoz való jog" című 5. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:

[…]

f) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel az országba való jogtalan belépés megakadályozása céljából vagy olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki ellen intézkedés van folyamatban kiutasítása vagy kiadatása céljából.

[…]

(4) Szabadságától letartóztatás vagy őrizetbe vétel folytán megfosztott minden személynek joga van olyan eljáráshoz, melynek során őrizetbe vételének törvényességéről a bíróság rövid határidőn belül dönt, és törvényellenes őrizetbe vétele esetén szabadlábra helyezését rendeli el.

[…]"

Az uniós jog

4 A kerethatározat (5) és (7) preambulumbekezdése ekképpen szól:

„(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban

[…]

(7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az [EUSZ] 2. cikkében és az [EKSZ] 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.”

5 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke ekképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

6 A kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező, illetve mérlegelhető megtagadásának okai szerepelnek.

7 A kerethatározat „A személy fogva tartása” című 12. cikke ekképpen került megfogalmazásra:

„Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”

8 A kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]z érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz”.

9 A kerethatározat 17. cikke így rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancsot soron kívül intézik és hajtják végre.

(2) Amennyiben a keresett személy beleegyezik átadásába, az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a beleegyezést követő 10 napon belül kell meghozni.

(3) Egyéb esetekben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a keresett személy elfogását követő 60 napon belül kell meghozni.

(4) Ha egyedi esetekben az európai elfogatóparancs a (2) vagy a (3) bekezdésben előírt határidőn belül nem hajtható végre, a végrehajtó igazságügyi hatóság a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ilyen esetekben a határidő további 30 nappal meghosszabbítható.

(5) Mindaddig, amíg a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtásáról nem hozta meg végleges határozatát, gondoskodik arról, hogy a személy tényleges átadásához szükséges lényeges [helyesen: érdemi] feltételek továbbra is biztosítva legyenek.

[…]

(7) Ha kivételes körülmények folytán egy tagállam nem tudja betartani az e cikkben előírt határidőket, a késedelem okainak közlése mellett tájékoztatja erről az Eurojustot. Az a tagállam továbbá, amely egy másik tagállam részéről az európai elfogatóparancsok végrehajtásában ismételt késedelmet tapasztal, e kerethatározat végrehajtásának tagállami szintű értékelése céljából tájékoztatja erről a Tanácsot.”

10 E kerethatározat 23. cikke az alábbiakat írja elő:

„(1) A keresett személyt a lehető leghamarabb – az érintett hatóságok megállapodása szerinti időpontban – átadják.

(2) A személyt legkésőbb az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot követő 10 napon belül át kell adni.

(3) Ha a keresett személy átadása a (2) bekezdésben előírt határidőn belül a tagállamok bármelyikének hatókörén kívül eső elháríthatatlan akadály miatt nem lehetséges, a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóság haladéktalanul felveszi a kapcsolatot és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az így egyeztetett új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(4) Az átadás kivételesen ideiglenesen felfüggeszthető súlyos emberiességi okokból, például akkor, ha megalapozottan feltételezhető, hogy a végrehajtása nyilvánvalóan veszélyeztetné a keresett személy életét vagy egészségét. Az európai elfogatóparancsot végre kell hajtani, amint ezek az okok megszűntek. A végrehajtó igazságügyi hatóság erről haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó igazságügyi hatóságot, és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az e megállapodás szerinti új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(5) Ha az érintett személy a (2)–(4) bekezdésben említett határidők lejárta után még mindig fogva van, szabadon kell bocsátani.”

11 A kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése így szól:

„A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés [helyesen: szabadságelvonás] teljes időtartamába.”

Az ír jog

12 Az európai elfogatóparancsról szóló, módosított 2003. évi törvény (European Arrest Warrant Act 2003) 13. szakaszának (5) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancs alapján elfogott személyt az elfogását követő legrövidebb időn belül a High Court elé kell állítani, és a High Court, amennyiben megbizonyosodik arról, hogy az elé állított személy azonos az európai elfogatóparancsban szereplő személlyel,

(a) a személyt fogságban tartja vagy óvadék ellenében szabadlábra helyezi (és e tekintetben a High Court a fogva tartás vonatkozásában ugyanolyan jogkörökkel rendelkezik, mintha a személyt bűncselekmény vádjával állították volna elé),

(b) meghatározza a 16. szakasz szerinti időpontot (ez az időpont a személy elfogásának időpontjától számított legfeljebb 21 nap), […]”

13 E törvény 16. cikkének (9) és (10) bekezdése az alábbiak szerint került megfogalmazásra:

„(9) Ha a High Court az érintett személy 13. vagy 14. szakasz szerinti elfogását követő 60 napon belül nem hozta meg az (1) vagy (2) bekezdés, illetve a 15. szakasz (1) vagy (2) bekezdése szerinti határozatot, vagy úgy döntött, hogy nem hoz az (1) vagy (2) bekezdés szerinti határozatot, akkor felhívja az állam központi hatóságát, hogy erről és a felhívásban meghatározott okokról tájékoztassa a kibocsátó igazságügyi hatóságot és adott esetben az Eurojustot; az állami központi hatóságnak eleget kell tennie e felhívásnak.

(10) Ha a High Court az érintett személy 13. vagy 14. szakasz szerinti elfogását követő 90 napon belül nem hozta meg az (1) vagy (2) bekezdés, illetve a 15. szakasz (1) vagy (2) bekezdése szerinti határozatot, vagy úgy döntött, hogy nem hoz az (1) vagy (2) bekezdés szerinti határozatot, akkor felhívja az állam központi hatóságát, hogy erről és a felhívásban meghatározott okokról tájékoztassa a kibocsátó igazságügyi hatóságot és adott esetben az Eurojustot; az állami központi hatóságnak eleget kell tennie e felhívásnak.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 2012. december 17-én a Magistrates’ Courts in Dungannon európai elfogatóparancsot bocsátott ki az alapeljárás terheltje ellen a vele szemben olyan cselekmények miatt indult büntetőeljárás keretében, amelyeket 1998. május 31-én követtek el az Egyesült Királyságban, és amelyek emberölésnek, illetve más élete veszélyeztetésének szándékával történő lőfegyverbirtoklásnak minősíthetők.

15 A High Court ezen európai elfogatóparancsot 2013. január 7-én jóváhagyta annak érdekében, hogy az An Garda Síochána (nemzeti rendőrség) F. Lanigant elfoghassa.

16 2013. január 16-án F. Lanigant az említett európai elfogatóparancs alapján elfogták, és a High Court elé állították. Ekkor közölte e bírósággal, hogy az Egyesült Királyság hatóságainak való átadásába nem egyezik bele, így az e hatóságoknak való átadását kimondó határozat meghozataláig fogva tartását rendelték el.

17 F. Lanigan helyzetét a High Court 2014. június 30-án kezdte el vizsgálni, többszöri – többek között az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban leírt eljárási kérdések miatt történő – halasztás után. Az alapeljárás terheltje ekkor új érvekre hivatkozott, amelyek szerinte az Egyesült Királyság hatóságainak való átadását kizárják. Ezen érvek megalapozottságának vizsgálata igazolta többek között az e hatóságoknak megküldött, kiegészítő információk iránti kérelmeket, annak érdekében, hogy értékeljék F. Lanigan azon állításainak hitelességét, amelyek szerint az említett hatóságoknak való átadása esetén veszélybe kerülhet az élete.

18 2014. december 8-án, a kért információk megszerzését követően F. Lanigan óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés iránti kérelmet terjesztett elő. A High Court e kérelemnek helyt adott, és engedélyezte tehát F. Lanigan óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését, bizonyos feltételek tiszteletben tartásához kötve azt. Mivel azonban e feltételek nem teljesülnek, F. Lanigan továbbra is fogva tartásban van.

19 Egyébiránt F. Lanigan a 2014. december 15-i tárgyaláson a High Court előtt azt is állította, hogy az átadás iránti kérelmet el kell utasítani a kerethatározatban előírt határidők túllépése miatt.

20 E körülmények között a High Court felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Milyen hatással jár a kerethatározat 15. cikkével összefüggésben értelmezett 17. cikkében meghatározott határidőknek való meg nem felelés?

2) A kerethatározat 17. cikkében meghatározott határidőknek való meg nem felelés keletkeztet-e jogokat az átadásáról szóló határozat meghozatala előtt az említett időszakokat meghaladóan fogva tartott személy számára?”

A sürgősségi eljárásról

21 A High Court kérte, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi eljárás keretében bírálják el.

22 A kérdést előterjesztő bíróság e kérelmet annak hangsúlyozásával indokolta, hogy az alapeljárás terheltje 2013. január 16. óta van fogva tartásban a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása érdekében.

23 E tekintetben ki kell emelni először, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya a kerethatározat értelmezése, amely kerethatározat az EUMSZ harmadik részének a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségére vonatkozó V. címe alá tartozik. Így tehát a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.

24 Másodszor meg kell állapítani, hogy F. Lanigan jelenleg fogva tartásban van, és további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ.

25 E körülmények között a Bíróság negyedik tanácsa 2015. május 28-án az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálja el, és az ügyet utalja a nagytanács elé.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

26 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett, együttesen megvizsgálandó kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a kerethatározat 12. cikkét, 15. cikkének (1) bekezdését és 17. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az, hogy az e 17. cikkben megállapított határidők lejárta után a végrehajtó igazságügyi hatóság egyfelől meghozza az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot, másfelől a keresett személyt továbbra is fogva tartsa, jóllehet e személy fogva tartásának teljes időtartama meghaladja e határidőket.

27 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározatnak az a célja, amint az többek között az 1. cikke (1) és (2) bekezdéséből, valamint az (5) és (7) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a tagállamok közötti többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel (Melloni-ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 36. pont; F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 34. pont).

28 A kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagyfokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (Melloni-ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 37. pont; F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 35. pont).

29 Az igazságügyi együttműködés meggyorsításának e célja a kerethatározat több aspektusának alapjául szolgál, többek között az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos határozatok meghozatala határidejének kezelésében (F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 58. pont).

30 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdése általánosságban úgy rendelkezik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz a keresett személy átadásáról „az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett”.

31 Ami különösen az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalát illeti, a kerethatározat 17. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy azt „soron kívül intézik és hajtják végre”. E cikk (2) és (3) bekezdése pedig pontos határidőket állapít meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozat meghozatalára, oly módon, hogy e cikk (4) bekezdése lehetővé teszi e határozat meghozatalára nyitva álló határidők meghosszabbítását.

32 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a kerethatározat 15. és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok alapján az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot főszabály szerint e határidőkön belül kell meghozni, aminek a fontossága egyébiránt a kerethatározat több rendelkezésében megnyilvánul (lásd ebben az értelemben: F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 62. és 64. pont).

33 A fentiekből következik, hogy a végrehajtó tagállamnak tiszteletben kell tartania az említett 17. cikkben előírt határidőket. Ennélfogva a feltett kérdések megválaszolása érdekében azt kell értékelni, hogy lehetséges marad-e egyfelől az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatala, másfelől a keresett személy további fogva tartása ezen elfogatóparancs alapján, ha ez az állam nem tartotta tiszteletben azon kötelezettséget, hogy az ezen elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a megszabott határidőkön belül hozza meg.

Az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozataláról

34 Noha a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdése egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a kerethatározatban előírt határidőkön belül határoz a személy átadásáról, e rendelkezés megszövegezése nem elégséges annak meghatározásához, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását folytatni kell-e e határidők lejárta után, és különösképpen, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell-e hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után.

35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (Maatschap L.A. en D.A.B. Langestraat en P. Langestraat-Troost ítélet, C-11/12, EU:C:2012:808, 27. pont; Koushkaki-ítélet, C-84/12, EU:C:2013:862, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdése illeszkedik, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a kölcsönös elismerés elve, amely az igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében azt is magában foglalja, hogy a tagállamok főszabály szerint kötelesek végrehajtani az európai elfogatóparancsot. Ez utóbbiak ugyanis csupán a kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében meghatározott esetekben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását, és e végrehajtást csupán az e kerethatározat 5. cikkében felsorolt feltételekhez köthetik (lásd ebben az értelemben: West-ítélet, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, 55. pont; Melloni-ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 38. pont; F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 36. pont).

37 Ennélfogva tekintettel egyfelől a kerethatározat által létrehozott rendszerben az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó kötelezettség központi jellegére, másfelől arra, hogy e kerethatározatban semmilyen kifejezett korlát nem szerepel e kötelezettség időbeli érvényességének vonatkozásában, a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdésében szereplő szabályt nem lehet úgy értelmezni, hogy az magában foglalja azt, hogy a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után a végrehajtó igazságügyi hatóság már nem hozhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot, vagy hogy a végrehajtó tagállamnak már nem kell folytatnia az ezen elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást.

38 Ezen értelmezést alátámasztja az a körülmény, hogy az uniós jogalkotó a kerethatározat 17. cikkének (7) bekezdésében kifejezetten rendelkezett arról a helyzetről, amikor valamely tagállam nem tudja tiszteletben tartani az e 17. cikkben megállapított határidőket, annak előírása nélkül, hogy ilyenkor a végrehajtó igazságügyi hatóság már nem hozhatja meg az európai elfogatóparancs végrehatásáról szóló határozatot, vagy hogy az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás folytatására vonatkozó kötelezettség ilyen esetben megszűnne. A kerethatározat 17. cikkének (7) bekezdése egyébiránt a „végrehajtásában” bekövetkezett egyszeri vagy többszöri „késedelmet” említi, azt jelezve ekképpen, hogy az uniós jogalkotó úgy vélte, hogy olyan helyzetben, amikor e határidőket nem tartották tiszteletben, az európai elfogatóparancs végrehajtását elhalasztották, de nem szüntették meg.

39 Végül a kerethatározat 15. cikke (1) bekezdésének ezzel ellentétes értelmezése inkoherens lenne e kerethatározat 17. cikkének (5) bekezdésével. Ugyanis ez utóbbi rendelkezés kimondja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy a keresett személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek biztosítva legyenek mindaddig, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak, anélkül hogy e rendelkezés e kötelezettség érvényességét időben korlátozná, illetve különösképpen annak előírása nélkül, hogy e kötelezettség megszűnik a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után. Márpedig az ilyen

kötelezettség fennmaradásának ebben az esetben csupán akkor van értelme, hogy ha a végrehajtó igazságügyi hatóságnak e határidők lejárta után is meg kell hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot.

40 Ezenkívül a kerethatározat 15. cikke (1) bekezdésének olyan értelmezése, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak e határidők lejárta után már nem kell meghoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot, olyan jellegű, amely sérti a kerethatározatnak az igazságügyi együttműködés gyorsítására és egyszerűsítésére irányuló célkitűzését, tekintettel arra, hogy ezen értelmezés többek között arra kényszerítheti a kibocsátó tagállamot, hogy egy második európai elfogatóparancsot bocsásson ki annak érdekében, hogy lehetővé tegye egy újabb átadási eljárásnak a kerethatározatban előírt határidőkön belüli megindítását.

41 Ekképpen a kerethatározat 15. és 17. cikkének azon értelmezése, amely szerint az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot az e kerethatározatban megállapított határidők lejárta után is meg lehet hozni – mivel megakadályozza, hogy az európai elfogatóparancsok hatása gyengüljön, illetve hogy ezen elfogatóparancsok késedelmes végrehajtása összetettebb eljárásokkal járjon – csupán megkönnyíti a keresett személyek átadását a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében kimondott kölcsönös elismerés elvének megfelelően, amely az ez utóbbi által bevezetett alapvető szabálynak minősül (lásd analógia útján: Wolzenburg-ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 59. pont; West-ítélet, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, 62. pont). Ezenkívül a kerethatározat 15. és 17. cikkének ezzel ellentétes értelmezése jellegénél fogva olyan késleltető jellegű gyakorlatoknak kedvezne, amelyek az európai elfogatóparancsok végrehajtásának megakadályozására irányulnak.

42 A fentiekből következik, hogy kizárólag a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta nem mentesíti a tagállamot azon kötelezettsége alól, hogy folytassa az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást, és hogy meghozza az ezen elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot.

A keresett személy további fogva tartásáról

43 A kerethatározat 12. cikke értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy az európai elfogatóparancs alapján elfogott személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva kell-e tartani. E cikk azt is meghatározza, hogy e tagállam belső jogának megfelelően e személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy az említett tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.

44 Meg kell állapítani, hogy ez a cikk általánosságban nem rendelkezik sem arról, hogy a keresett személy további fogva tartására kizárólag pontos időbeli korlátok között kerülhetne sor, illetve különösképpen arról sem, hogy ez a kerethatározat 17. cikkében előírt határidők lejárta után kizárt lenne.

45 Hasonlóképpen, noha a kerethatározat 12. cikke bizonyos feltételek teljesülése esetén elismeri az európai elfogatóparancs alapján elfogott személy ideiglenes szabadon bocsátásának lehetőségét, nem írja elő, hogy a kerethatározat 17. cikkében meghatározott határidők lejárta után a végrehajtó igazságügyi hatóságnak ilyen ideiglenes módon – vagy *a fortiori* egész egyszerűen – szabadon kell bocsátania e személyt.

46 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a kerethatározat semelyik másik rendelkezése nem ír elő ilyen jellegű kötelezettséget.

47 Különösképpen, ellentétben a kerethatározat 23. cikkének (5) bekezdésével, amely előírja, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalát követően a keresett személy átadására nyitva álló határidők lejárta után e személyt, ha még mindig fogva van, szabadon kell

bocsátani, a kerethatározat 17. cikke nem teremt kapcsolatot az említett személy szabadon bocsátása és az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalára nyitva álló határidők lejárta között.

48 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 17. cikke a (2) és (3) bekezdésében előírja, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot a megjelölt határidőkön belül „kell meghozni”, (4) bekezdésében pedig, hogy e határidők „meghosszabbítható[k]”, míg a kerethatározat 23. cikkének (5) bekezdése – nyomatékosabban – úgy rendelkezik, hogy a keresett személyt „szabadon kell bocsátani”, ha az e cikkben meghatározott határidők lejártakor még mindig fogva van.

49 Ami a kerethatározat 17. és 23. cikkében megállapított határidők lejártához fűződően az uniós jogalkotó által előírt következmények e különbségét illeti, egyébiránt megállapítható, hogy a Bizottságnak a kerethatározat elfogadásához vezető javaslata [COM(2001) 522 végleges] azt írta elő – éppen ellenkezőleg –, hogy a keresett személyt feltétlenül szabadon kell bocsátani, mind az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalára, mind az átadásra nyitva álló határidők lejártát követően.

50 Egyébiránt, minthogy a jelen ítélet 34–42. pontjában szereplő megfontolásokból az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után is folytatni kell, azon általános és feltétlen kötelezettség, hogy e személyt e határidők lejárta után vagy akkor, ha a keresett személy fogva tartásának teljes időtartama meghaladja az említett határidőket, ideiglenesen vagy *a fortiori* egyszerűen szabadon kell bocsátani, korlátozhatná a kerethatározat által létrehozott átadási rendszer hatékonyságát, és következésképen akadályozhatná e kerethatározat célkitűzéseit.

51 Végül meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja az e tagállamban letöltendő szabadságvesztés teljes időtartamába, ily módon biztosítva, hogy minden – még a kerethatározat 17. cikkében meghatározott határidők lejártát követő esetleges meghosszabbításból következő – fogva tartási időszakot megfelelően figyelembe fognak venni abban az esetben, ha a kibocsátó tagállamban szabadságvesztés-büntetést hajtanak végre.

52 Ebből következően a kerethatározat 17. cikkével összefüggésben értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az főszabály szerint nem ellentétes azzal, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után a keresett személyt továbbra is fogva tartsa a végrehajtó tagállam jogának megfelelően, még akkor sem, ha e személy fogva tartásának teljes időtartama e határidőket meghaladja.

53 Mindazonáltal a kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése kifejezetten emlékeztet arra, hogy e kerethatározat nem érinti az EUSZ 6. cikkben biztosított és az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) kifejezésre juttatott alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét, amely ezenkívül az összes tagállamra vonatkozik, többek között mind a kibocsátó, mind a végrehajtó tagállamra (lásd ebben az értelemben: F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 40. és 41. pont).

54 A kerethatározat 12. cikkét ennélfogva a Charta 6. cikkével összhangban kell értelmezni, amely pedig azt írja elő, hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 52. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi az olyan jogok korlátozását, mint amelyek annak 6. cikkében szerepelnek, feltéve hogy a korlátozásra a törvény által, e jogok és szabadságok lényeges tartalmának, valamint az arányosság elvének tiszteletben tartásával kerül sor, továbbá a korlátozás elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert

általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja (lásd ebben az értelemben: Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 50. pont).

56 Ezenkívül, a Charta 52. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az EJEE-ben biztosított jogoknak, akkor a Chartában elismert jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. A Charta 53. cikke szerint továbbá a Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, mint amely szűkíti vagy hátrányosan érinti azokat a jogokat, amelyeket különösen az EJEE elismer (Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 51. pont).

57 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontjára vonatkozó, kiadatási eljárásokkal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy kizárólag az ilyen eljárás lefolytatása igazolja az e cikken alapuló szabadságtól való megfosztást, és hogy következésképpen, ha az eljárást nem a megkövetelt gondossággal folytatják le, a fogva tartás jogszerűtlenné válik (lásd különösen: EJEB, Quinn kontra Franciaország ítélet, 1995. március 22, A sorozat, 311. sz., 48. §; Gallardo Sanchez kontra Olaszország ítélet, 11620/07. sz., 40. §, EJEB-2015).

58 Következésképpen, mivel az európai elfogatóparancs önmagában nem igazolhatja a keresett személynek olyan fogva tartását, amelynek teljes időtartama meghaladja az ezen elfogatóparancs végrehajtásához szükséges időt, a végrehajtó igazságügyi hatóság a Charta 6. cikkének megfelelően csak akkor dönthet úgy, hogy e személyt továbbra is fogva tartja, ha az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást kellő gondossággal folytatták le, és ennélfogva a fogva tartás időtartama nem bizonyul eltúlzott jellegűnek.

59 Ahhoz, hogy meg lehessen bizonyosodni arról, hogy valóban ez a helyzet, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak el kell végeznie a szóban forgó helyzet konkrét vizsgálatát, figyelembe véve minden releváns elemet az eljárás hossza igazolásának értékelése körében, különösen az érintett tagállamok hatóságainak esetleges passzivitását, és – adott esetben – a keresett személy ezen időtartam alakulásában való közrehatását. Figyelembe kell venni a keresett személlyel szembeni európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló tényállásra tekintettel e személlyel szemben kiszabható vagy kiszabott büntetést, valamint azt is, hogy a szökés veszélye fennáll-e.

60 Ebben az összefüggésben az a körülmény is releváns, hogy a keresett személyt a kerethatározat 17. cikkében megállapított határidőknél összesen jóval hosszabb időtartamban tartották fogva, mivel e határidők főszabály szerint – tekintettel különösen a kölcsönös elismerés elvének a kerethatározat által létrehozott rendszerben betöltött alapvető szerepére – elegendők ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtását megelőző ellenőrzéseket lefolytassa, és az ilyen elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot elfogadja.

61 Mindenesetre, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság a jelen ítélet 58.–60. pontban említett ellenőrzés folytán arra a következtetésre jut, hogy a keresett személy fogva tartását meg kell szüntetnie, akkor a kerethatározat 12. cikke, illetve 17. cikkének (5) bekezdése alapján e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak.

62 A fentiekre tekintettel először is azt kell válaszolni a feltett kérdésekre, hogy a kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdését és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az e 17. cikkben megállapított határidők lejárta után is meg kell hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot.

63 Másodszor, a kerethatározatnak a 17. cikkével összefüggésben, illetve a Charta 6. cikkének fényében értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az ilyen helyzetben nem ellentétes azzal, hogy a keresett személyt továbbra is fogva tartsák a végrehajtó tagállam jogának megfelelően, még akkor sem, ha e személy fogva tartásának teljes időtartama e határidőket meghaladja, amennyiben ez az időtartam – tekintettel az alapeljárásban szóban forgó ügyben folytatott eljárás jellemzőire – nem bizonyul eltúlzott jellegűnek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia. Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy az említett személy fogva tartását megszünteti, akkor e hatóságnak e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak.

A költségekről

64 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdését és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az e 17. cikkben megállapított határidők lejárta után is meg kell hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot.

A kerethatározatnak a 17. cikkével összefüggésben, illetve a Charta 6. cikkének fényében értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az ilyen helyzetben nem ellentétes azzal, hogy a keresett személyt továbbra is fogva tartsák a végrehajtó tagállam jogának megfelelően, még akkor sem, ha e személy fogva tartásának teljes időtartama e határidőket meghaladja, amennyiben ez az időtartam – tekintettel az alapeljárásban szóban forgó ügyben folytatott eljárás jellemzőire – nem bizonyul eltúlzott jellegűnek, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia. Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy az említett személy fogva tartását megszünteti, akkor e hatóságnak e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak.

Aláírások